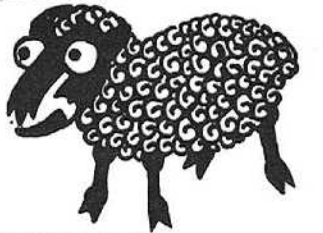

El Be a les foscaules

LES ESTRENES El Teatre del Pobbble

De tots els cinemes d'estrena, el Catalunya és el que està més de sort, perquè no ha hagut d'estrenar res. És l'únic que no s'ha sentit encarecat dins dels vestits nous perquè amb un de vell ha passat.

El vestit del Catalunya es titula «Nagana», que vol dir la malaltia de la son en l'idioma dels que la pateixen quan estan desperts o bé quan somnien fort. Perquè el públic no es pensés que era un film per dormir-hi (ull, linotipista, escrivim film) li varen posar «Nagana» en comptes de «La malaltia de la son». Així el públic es pensa que és, més aviat, un film per menjar-hi.

El que hi menja més, però, són les feres que, com en els millors films de feres, i més que en els millors films de feres, no s'estan de res i s'atipen de negre i del que sigui.

Es un film que deu agradar molt als xinesos perquè hi mor un japonès.

PUBLIC CINEMA
Passaig de Gràcia, 57
Telèfon núm. 79637

SESSIÓ CONTINUA de 3 a 8 1/2 i de 10 a 12

Localitat única, seteni i pesseta

Demà, nou i important programa

Marlene Dietrich al Coliseum segueix ensenyant cama amb tanta d'insistència i sota les ordres tan insistents de Josep Von Sternberg, que es diu que les camies que ensenya la Marlene Dietrich, ja no són les seves camies sinó les de Josep Von Sternberg.

Escrites les anteriors ratlles, ens assabentem amb sorpresa que Marlene Dietrich no ensenya en aquest film gens de cama, però això ens confirma l'anteriorment dit, ja que si no n'ensenya és que per ensenyar-ne hauria d'ensenyar les del seu director.

MARLENE DIETRICH

Es per això que aquest, sabent que està casada, fa que enganyi el marit per salvar-lo, i per aconseguir-ho, l'embarca cap a Europa. Quan el té embarcat, què pot fer la pobreta sinó seguir enganyant-lo? Però aleshores resulta que s'enamora de l'engany i com que està enamorada també del marit, no sap que fer i finalment obta per fer el que li dóna la gana. Von Sternberg també.

El Capítol segueix volent fer por als seus clients, i els clients del Capítol, vinga no tenir por. Ara és amb un film policíac que en diuen «La Banda de las Perlas Negras». De perles negres, però, no n'hi han; el que hi ha és que la banda del film

URQUINAONA

constitueix la projecció de **El Monstruo de la Ciudad** HARLOW HUTTON

EXITEN CAPITOL
del film policíac més intrigant
Exclusiva ATLANTIC FILMS

Femina

Entre dos esposas
amb Sally Eilers
Ralph Bellamy

Mientras París duerme
amb Victor McLaglen
un doble

és una que una vegada va robar unes perles negres. Aquest truc, ben administrat, pot donar tant com es vulgui i tot el que es vulgui, menys pessetes.

A «La Banda de las Perlas Negras» hi ha un senyor que ha inventat una agulla que passeja la pel planol de Londres sent les converses que es tenen a les cases. Naturalment, no més se senten les de les cases dels lladres. No hi ha dubte que amb un truc així és possible descobrir-ho tot. El que es descobreix primer, però, és que el públic no és tan ase com sembla.

Entre nosaltres, ja podem dir que «La Venus rubia» no és pas la millor pel·lícula de Marlene Dietrich. Amb els films d'aquesta artista aviat podrem dir el mateix que aquell pagès que parlava dels quadros dels museus: «Vist un, vistos tots». Si no fos que canvia de vestits, i de «partenaires», n'hi hauria per a creure que Marlene Dietrich no ha fet en tota la seva vida més que una pel·lícula i que aquí ens l'han anada servint a trossos i amb títols diferents.

De totes maneres, Marlene Dietrich paga sempre la pena d'esser vista. Deu ésser per això que el públic no se'n acaba de cansar, i fa bé.

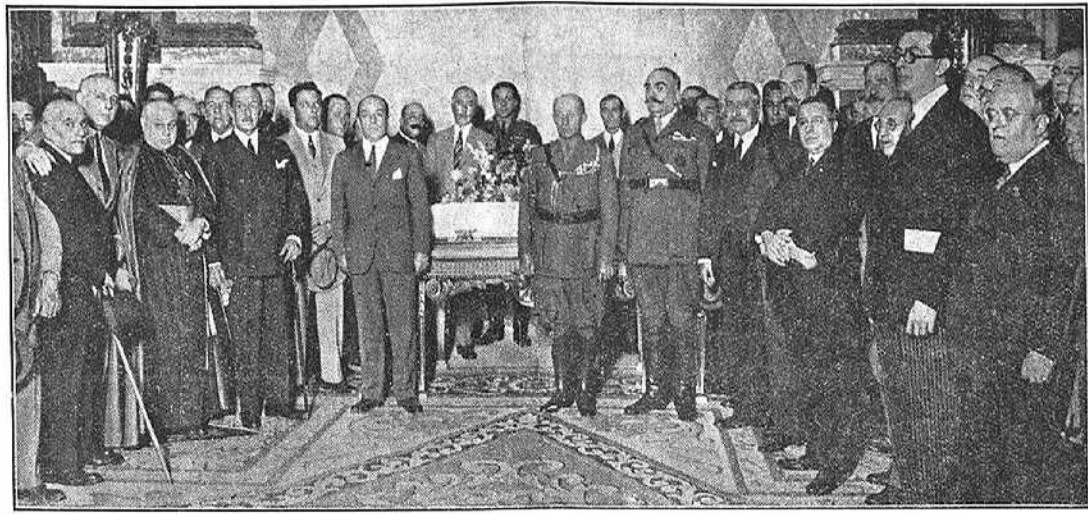
A l'Urquinaona, amb «El Monstruo de la Ciudad» ens donen una lliçó de ciutadania com el mateix Sr. Sunyol i Garriga no ens sabia donar des de «La Rambla». Ara, que si dóna tan bons resultats com a Xicago, ja podem preocupar-nos a abolir el prohibicionisme, que a casa nostra serà la prohibició de no fumar als teatres, cinemes i tramvies.

«El hombre que se reía del amor», és un home que en tota la pel·lícula fa una cara com uns tres deus. En canvi, el que riu, i no poc, és el públic quan veu que els personatges del film, per eixoplugar-se de l'erupció del Vesubi ens refugiem al Poble Espanyol de l'Exposició.

Inconvenient de fer les pel·lícules entre família.

De totes maneres, «El hombre que se reía del amor» no és pas pitjor que el vuitanta per cent dels films francesos que veiem per aquí.

Així pot interpretar-se com un elogi a la cinematografia nacional.

La fotografia que avui oferim als nostres lectors, per bé que no sigui una «Foto Be Negre», sinó simplement reproducció d'una apatxada al «Diario Oficial de la Exposición», té un interès extraordinari perquè en ella es veu la gènesi del Teatre del Pobbble nascut al calor dels entusiasmes republicans del senyor Joaquín Montaner i Castañó. L'escena representa el «Homenaje a los Excmos. Sres. Barón de Viver y Marqués de Foronda» al Palau Nacional de Montjuich, on

Las sobrias alegaciones que hizo don Joaquín Montaner como justificación de la iniciativa que tomaron los empleados de la Exposición adelantándose a ofrecer los distintivos de la Grandeza de España al Excmo. Sr. Barón de Viver, y de la Gran Cruz de Carlos III al Excmo. Sr. Marqués de Foronda, por ser ellos los que mayores títulos pueden ostentar para hacer tan ricos presentes; la oración patriótica del Excmo. Sr. Capitán General D. Emilio Barrera y Luyando, exaltando la obra realizada por los homenajeados, y estimulando a todos para que laboren por y para España; las sentidas manifestaciones de gratitud que hicieron los Excmos. Sres. Barón de Viver y Marqués de Foronda, todas aquellas palabras de adhesión al Trono y de amor a España que se repitieron, respondían al cariño hondo que a todos animaba.

Las personalidades distinguidísimas que se congregaron en el Palacio Nacional, hicieron objeto de repetidas ovaciones a los homenajeados, felicitándoles, además, de manera muy efusiva. Entre los personalidades distinguidísimas que hi assistiren no dubtem que hi hauria el modest funcionari municipal llamec senyor Agustí Esclasaas, encara que no precisament pel baró ni pel marqués, sinó simplement per a felicitar el senyor Joaquín Montaner i Castañó i encoratjar-lo en el seu projecte de Teatre del Pobbble, que, com es pot veure a la foto, ja el portava a la butxaca.

MOLT BEE!

Teatre Romea i d'«El Be Negre»
«EL PETÓ DAVANT DEL MIRALL», un advertiment als marits, en tres actes, una pila de quadros, dos miralls i un piano.

ACTE I
(En alçar-se el teló, la senyora Gay canta el tango «Donna Clara», davant d'un piano que toquen per dins (dels bastidors, no del piano).
Sr. Gay.—Tan bonica com és la primavera i pensar que ara vindrà en Ventaiols i em matarà.
Sr. Duran.—Però mentre tant podríem aprofitar-nos. Au, despulla't!
Sr. Gay.—¿Però que et creus que som a l'Espanyol?
Sr. Duran.—No siguis beneïta. ¿Per què et creus que han posat aquesta cortina?
(La Sra. Gay es despulla darrera una cortina. Entra el senyor Ventaiols i li dispara tres trets darrera la cortina. Un crit.)
Un espectador.—Ja ho deia jo, que aquest piano portava cua!

(El segon quadre representa el despatx del fiscal. A les parets hi ha uns armaris plens de llibres pintats darrunt de la tela. L'autor se'ls ha llegit tots.)
Sr. Martí.—Sóc l'ajudant i porto ulleres.
Sr. Danyeres.—Sóc fiscal i porto ulleres.
Sr. Gimbernat.—Sóc el passant i porto ulleres.
Sr. Alonso.—Sóc una passanta i porto ulleres.
Tots (a cor).—I vostè, senyor Daví, que no porta ulleres?
Sr. Daví.—No en porto perquè no m'he cansat gaire la vista aprenent-me aquest paper.
Un del públic.—Se li nota.

(El tercer quadre és el «dòndoiro» de la senyora Vila. Un gramofoon toca el «Donna Clara», etc.)
Sr. Vila.—Ai, maridat meu, etcètera.
Sr. Daví.—Sobretot, no se l'acudís posar-te davant el mirall. Així en Ventaiols ha descobert que l'enganyava la dona.
(La Sra. Vila es posa davant el mirall. També són ganes de cercar raons!)
Sr. Vila.—Em vesteixo i me'n vaig.
(El Sr. Daví li fa un petó per sorpresa i s'adona que ella l'enganya. Una mica més i no se'n adona, perquè el mirall està molt brut.)
Sr. Daví.—Oh! Ah! Eh? I...? Ah! (La Sra. Vila se'n va i deixa el senyor Daví tot capficat.) Si no fos la primera actriu, jo

també la matriar. Però ara, ¿com seguiríem fent comèdia?
II ACTE
(Un bosc tenebrós de comèdia d'infants. El Sr. Arboix i la senyoreta Arquimbau s'hi guanyen la vida.)
(Se'n van. Entren la senyora Vila i el senyor Amorós.)
Sr. Vila.—Deixem-ho córrer.
Sr. Amorós.—Una altra vegada i prou.
Sr. Vila.—¿I si el meu marit em mata?
Sr. Amorós.—Per això dic que ho fem una altra vegada.
Sr. Vila.—Doncs, anem a un «meublé».
Sr. Amorós.—A bodes em convides.
(Desapareixen cap a un «meublé». El senyor Daví entra tràgicament.)
Un passejant.—¿Vol donar-me foc?
Sr. Daví.—Si no és per vostè, hi ha un assassinat.
Un passejant.—Per mi, no quedi, senyor director.
Sr. Daví.—No sigui ximple. ¿Per què es creu que el fem sortir?

(Una sala de tribunal, ni més ni menys. Uns periodistes tan lamentables que semblen autèntics. El senyor Daví porta una autèntica gramalla d'en Fivaller.)
Sr. President.—Silenci, que calli tothom!
L'apuntador.—Sr. President: no sigui suïcida.
Sr. Daví (a l'ajudador).—No t'hi fixes, que no va per tu.
Sr. President.—Enguigi, senyor Daví.
Sr. Daví.—Senyors jurats: Absolguin el senyor Ventaiols, car així està escrit en el text de la comèdia? Va matar amb premeditació? Sense premeditació? Això no se sabrà mai. (Es treu la pistola.)
L'apuntador.—¿Apunta vostè o apunto jo?
Sr. Vila.—Em desmaio.
Sr. Daví.—Treieu-la. (Se'n duen la senyora Vila.) Acabo recomanant-vos que em doneu els vostres vots i tindreu segura la caseta i l'hortet.
Sr. Banyeres.—Quina eloqüència!
Sr. Daví.—Imagini's, ara, si m'arribo a saber el paper...
Un del públic.—Miri: si veu el senyor Ladislau Fodor, digui-li que no escrigui en húngaro.
El Sr. Pous i Pagés.—Però si jo l'he traduït al català...
El del públic.—Perdoni. No ens n'havíem adonat.

Teatre Català Romea

Avui nit i cada nit, l'èxit del teatre modern

El petó davant del mirall

FORMIDABLE CREACIÓ de la companyia
VILA - DAVÍ

(El segon quadre és una cella, amb una taula de mala mort i un jac. El senyor Ventaiols sembla que està pres. El senyor Gimbernat l'ajuda a estar-ho.)
Un del públic.—Trobo que el senyor Ventaiols va molt ben arriat per estar a la presó.
Un altre del públic.—Deu tractar-se d'un monàrquic.
Sr. Gimbernat.—El món és així, tal faràs, tal trobaràs, tant si riesques com si rasques...
Sr. Ventaiols.—Vostè és un ximple.
Sr. Gimbernat.—Ah, sí? Ara, doncs, li presentaré unes factures.
Sr. Ventaiols.—Em creia que ho tenia tot pagat. Aquest senyor Ladislau Fodor en té cada una...
Sr. Gimbernat.—Fumi, begui, qued's l'ampolla.
Sr. Ventaiols.—¿Que han aprovat l'Estatut dels presos, ja?
Sr. Daví (entra malcarat).—Ventaiols: la meua dona també m'enganya. Jo la mataré.
Sr. Ventaiols.—Fes-ho aviat, i trobarem un advocat defensor que s'encarregui dels dos processos, a veure si ens fa una rebaixa.
Sr. Daví.—L'advocat defensor sóc jo.
Sr. Ventaiols.—Doncs, no me n'havia adonat. Em creia que vostè, senyor Daví, també feia filosofia.

TEATRE POLIORAMA
Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10775
Totes les nits. Formidable èxit de la comèdia humorística d'ENRICH JARDIÉL PONCELA, en 3 actes i un próleg
USTED TIENE OJOS DE MUJER FATAL
Dijous i divendres tarda, l'èxit d'en BENAVENTE
La Melodía del Jazz Band
Companyia de comèdies MELIA-CIBRIAN

«Un petó davant del mirall», malgrat tractar-se d'una obra original d'un actor austríac-hongarès, no ha tingut èxit. Per arribar a aquesta funesta conclusió a l'empresa del Romea no li hauria calgut pas anar a cercar un autor tan lluny. Tenien l'Esclasaas ben a la vora.

En «Un petó davant del mirall» hi ha canvis de decorats, llums que s'apaguen, processos, trets, misteri...
«Si, vaja, tota una novetat per el públic del Romea.»
Tenim notícies que les «Filles de Buda» que estrenaren a l'Espanyol són dignes del mateix nom.
Només han mig distret al crític de La Vanguardia.
Perquè—diem-ho tot—és un senyor que escriu les crítiques vuit dies abans de l'estrena.

A propòsit del crític teatral de La Vanguardia, diumenge passat hom pogué constatar que havia assistit a totes les estrenes del dissabte de glòria i que de totes donava compte.
Quin redactoràs per a L'Esquella de la Torratra!
Als E.E. U.U. diu que han estrenat un film alemany antihitlerrià que es titula «Kuhle Wampe». Els actors principals són Hertha Tiele, la Manuela de «Noies d'Uniforme» i Ernst Busch, que aparegué en «Carbó», de Pabst. Quan el veurem a casa nostra?

RESERVI LA SEVA LOCALITAT
«Es la última setmana d'aquest primer programa!»
CIRC OLYMPIA
Dijous, a tres quarts de cinc **MATINEE INFANTIL**
amb sortej d'UN BURRET NAN
Totes les nits, a les 10'15. GRANDIOS PROGRAMA al CIRC OLYMPIA

Glòries del COLISEUM

Aquesta vegada, l'autor de «Luisa Fernanda» no l'ha ensopegada. El «Xuanon», estrenat dissabte, ha agradat a molt poca gent. Tant se valia que al Tivoli no haguessin deixat de fer cinema. Encara que s'hagués tractat de «Primavera en Otoño».

Al Novetats varen estrenar i reestrenar, perquè la «laque», els parents, amics i coneguts, les famílies de les coristes i els tenedors de cupons de La Unió es varen entestar a sentir-ho dos cops pel mateix preu, «Jazz Band», l'obra «cumbre» del mestre Penella i del dramaturg Penella. Es tracta d'una obra americana, cosa que, sense voler dir que hagi vingut d'Amèrica, tampoc no vol dir que no hi hagi vingut. Perquè els rostres lectors se'n facin càrrec, produïm un fragment de la lletra, perquè no ens atrevim a fer-ho amb la música. Diu així:

KITY.—Es la música del jazz
T. Y. J.—¡Música del jazz!
KITY.—Como todos pueden ver.
T. Y. J.—¡Todos pueden ver!
KITY.—La mejor para bailar.
T. Y. J.—...¡or para bailar.
KITY.—En el cabaret.
T. Y. J.—Cabaret.
Es deia si la lletra era del Paquet Madrid.

«Jazz Band» és de les obres més atrevides, no perquè no sigui apta per a senyorettes, sinó perquè tot sovint hi ha un personatge que diu que s'adorm i que s'avoreix. El mestre Penella té la sort que el públic s'ho pren en broma.

TEATRE POLIORAMA
Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10775
Totes les nits. Formidable èxit de la comèdia humorística d'ENRICH JARDIÉL PONCELA, en 3 actes i un próleg
USTED TIENE OJOS DE MUJER FATAL
Dijous i divendres tarda, l'èxit d'en BENAVENTE
La Melodía del Jazz Band
Companyia de comèdies MELIA-CIBRIAN

«Un petó davant del mirall», malgrat tractar-se d'una obra original d'un actor austríac-hongarès, no ha tingut èxit. Per arribar a aquesta funesta conclusió a l'empresa del Romea no li hauria calgut pas anar a cercar un autor tan lluny. Tenien l'Esclasaas ben a la vora.

En «Un petó davant del mirall» hi ha canvis de decorats, llums que s'apaguen, processos, trets, misteri...
«Si, vaja, tota una novetat per el públic del Romea.»
Tenim notícies que les «Filles de Buda» que estrenaren a l'Espanyol són dignes del mateix nom.
Només han mig distret al crític de La Vanguardia.
Perquè—diem-ho tot—és un senyor que escriu les crítiques vuit dies abans de l'estrena.

A propòsit del crític teatral de La Vanguardia, diumenge passat hom pogué constatar que havia assistit a totes les estrenes del dissabte de glòria i que de totes donava compte.
Quin redactoràs per a L'Esquella de la Torratra!
Als E.E. U.U. diu que han estrenat un film alemany antihitlerrià que es titula «Kuhle Wampe». Els actors principals són Hertha Tiele, la Manuela de «Noies d'Uniforme» i Ernst Busch, que aparegué en «Carbó», de Pabst. Quan el veurem a casa nostra?

«Exhaurides les localitats totes les sessions!» per a veure

LA INQUIETADORA E INQUIETANTE
Marlene DIETRICH
en **LA VENUS RUBIA**
DIRECTOR VON STERNBERG
Es un Film Paramount

XAFARDERIES

Joaquim Ventalló ha entregat una novella anecdòtica sobre l'aeroport barceloní a l'editorial «A tot vent».

Com el nom de l'editorial indica, destijariem que tot plagat anés vent en popa.

Carles Sentís ha posat a la venda un recull de reportatges sobre la immigració murciana a la Torrossa.

Sembla que el jove i prometedor reporter ha acordat signar-lo a tots els tramocatosos que ho desitgin.

El poeta Salvador Perarnau ha donat a llum quinze preciosos sonets, elevadíssims d'estil i de concepte.

Abriba el projecte—ens diu—d'anar-los venent a la menuda.

Sebastià Sánchez-Juan posarà a la venda, dintre pocs dies, un nou aplec de poemes: «Mosquits de níquel».

En atenció a EL BE NEGRE i els seus lectors, Sánchez-Juan ha tingut la delicadesa de fer-nos arribar a la nostra taula de treball aquest exquisit poema que constitueix, diríem, el davantal del llibre. S'anomena: «L'uncular de montanya», i és com segueix:

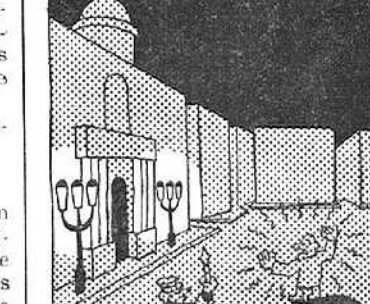
«Blum-bum, Blum-bum, Blum-bum, Blum-bum,

ACTUALIDADES
Rbla. Catalunya, 37 - Telèfon 11701

- Tots els dilluns, convi de programa
- PATHE JOURNAL**
Cinc reportatges de gran valor emotiu
- SEGOVIA**
Espanya artística i monumental. Les meravelles d'aquesta històrica ciutat. Comentari en espanyol
- GAUMONT MIRROR**
Curiositats i tresses del món
- PARAMOUNT-NEWS**
Les últimes notícies mundials
- PESCA EN ALTA MAR**
Documental de les més grans pesqueries
- COMO SE HARCE UN NOTICARIO**
El reportatge dels reportatges
- ULTIMA NOTICIA**
Accidents d'aviació a Madrid

Continu de les onze del matí a la una de la nit
Localitat única: UNA pesseta
Aparells WESTERN - ELECTRIC

Història del veí... etc. - 3

—Replam! Replam!
—[Clac... Clac... ¡Ja ve!] (Segueix a la pàg. 4)